

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 de juny del 2016.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 26-03-2014, el Sr. F.C.S. va presentar demanda laboral contra la societat L., SL, demanant que se la condemnés a satisfer-li la suma total de 19.885,29.-euros en concepte d'indemnització per acomiadament injustificat i fet de forma indeguda i en concepte de danys i perjudicis, al pagament dels interessos legals corresponents, així com al pagament de totes les costes judicials inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- La representació processal de la societat L., SL, es va oposar a la demanda, sol·licitant la seva íntegra desestimació.

III.- L'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle va dictar Sentència, de data 07-01-2016, decidint : "**Primer.-** Desestimar la demanda formulada per la representació processal del Sr. F.C.S. contra la societat L., SL, i absoldre aquesta darrera de les pretensions que s'hi contenen.

Segon.- Fer imposició de les costes judicials ocasionades a la part defenent, de conformitat amb el que disposa el IV.CONSIDERANT de la present resolució judicial.".

IV.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal del Sr. F.C.S. demanant la seva revocació, dictant-se una nova estimant les seves pretensions inicials, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies.

La representació processal de la societat L., SL, demana la confirmació de la Sentència amb imposició de les costes judicials a la part apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- El motiu central del recurs del demandant és que no accepta la conclusió que va ser coneixedor del seu comiat el dia 12-10-2103 tota vegada que considera que és en base a una indeguda valoració de les proves que el tribunal ha arribat a aquesta conclusió. Argumenta en essència que: 1) atès la situació tensa entre les parts i el fet que l'empresari ja l'havia sancionat per faltes inexistents, no es pot presumir que ell conegués que se l'havia acomiadat quan sempre ha manifestat que l'empresari li havia dit només de marxar dues hores ; 2) els testimonis no són presencials sinó que es trobaven a 10 metres ; 3) el document que l'empresari va exhibir-li no és la carta d'acomiadament sinó un canvi del període de vacances ; 4) el tribunal no ha pres en compte els motius pels quals s'havien tatxats els testimonis; 5) no es pot admetre que hi hagi dubtes i confusió al moment d'acomiar un assalariat sobre el fet que se l'està acomiadant ; 6) el fet de no lliurar-li la carta va crear-li una greu indefensió i 7) no és fins al 24-10-2013 que se li va informar que havia de començar el dia de preavís.

Ha quedat acreditat a les actuacions que, des del mes de març del 2002, el Sr. F.C.S. treballava com a dependent i després com a muntador de rodes per la societat L., SL, representada pel Sr. D.H., sense que es formalitzi cap contracte de treball.

La relació és va acabar com a conseqüència del seu acomiadament no causal el qual va ser seguit pel dipòsit de la compensació econòmica prevista per la llei.

No es discuteix que la carta comiat de data 12-10-2013 és conforme a llei, i de fet aquesta indica *“Per la present, se li comunica que l’empresa ha decidit rescindir la relació laboral que l’unia amb l’empresa segons el que s’estableix en el Article 90 del Codi de Relacions Laborals. (es reproduïx l'article). Així mateix el període de preavís començarà a comptar a partir del dia 29 d’octubre del 2013, ja que durant el període del 14 al 28 d’octubre del 2013, ambdós inclosos, vostè restarà en període vacacional, remarcant el contingut del article 92 (es reproduïx l'article). Ja que el seu horari de treball es de 8.30 a 14h i de 15.30 a 19h i tenint en compte que realitza dues pauses de 30 minuts per esmorzar i berenar respectivament, podrà absentar-se del seu lloc de treball durant el període de preavís de a partir de les 17h., és a dir a les 17 hores finalitzarà la seva jornada laboral.”*

Tota la problemàtica del plet neix del fet que el treballador sosté que, contràriament a l’afirmació de l’empresari no se li va comunicar el seu comiat el dia 12-10-2013, fent que no sabia que se l’havia acomiadat, i que per tant, atès que a més no havia acceptat el canvi de la data de les seves vacances, d’una banda estava legitimat a venir a treballar els dies següents i que d’altra banda el seu comiat no respecta les obligacions legals puix és només mitjançant una carta del 27-01-2014 remesa el 28-01-2014 que se li va notificar el comiat.

II.- És cert que és molt important que el treballador sàpiga que ha quedat acomiadat i que es pugui determinar amb certesa la data en quina es

va practicar. És per això que la llei ha instaurat un sistema obligatori destinat a garantir la prova d'aquesta notificació.

En matèria d'acomiadament no causal, és l'article 90 del Codi de relacions que determina la manera de practicar i disposa que el preavís s'ha de fer per escrit mitjançant carta certificada amb avís de recepció, per conducte notarial o lliurant-la directament a la persona treballadora, que ha de signar-ne la recepció amb la menció de la data, o en presència de testimonis, un dels quals no ha de tenir relació de dependència amb l'empresari, si es nega a signar.

En el present cas, no es discuteix que existeix un escrit: la ja referida carta del 12-10-2013.

L'empleat es va negar a firmar-la doncs indica que l'empresari tenia dos papers a la ma i que es va negar a firmar cap document aquell dia.

No admet que sabia que es tractava de la carta de comiat. I al respecte d'aquest últim punt, la versió del recurrent és que el document que se li va exhibir el dia 12-10-2013 era un document per tal de canviar les seves vacances i que no pot més que presumir que l'altre paper que el Sr. D.H. tenia a la ma era la carta d'acomiadament.

Però, la carta en qüestió està signada per als dos testimonis, el Sr. R.L. i el Sr. N.B., per a correspondre als criteris legals suara esmentats i van confirmar haver-la firmat.

De les seves manifestacions en autes (folis 129-851, 149-848 i 129-845 i 151-844), la valoració de les quals pel tribunal és correcta, ressurt que han confirmat que se li va presentar i llegir la carta al Sr. F.C.S. però que no va acceptar-la i que és per això que se'ls va cridar per fer de testimonis. El Sr. R.L. precisa que va ser requerit com a testimoni per a entregar una carta d'acomiadament.

Fins i tot, a preguntes del demandant van precisar que, a petició del treballador, el Sr. D.H. va refer la carta dues o tres vegades que se li volia entregar però el Sr. F.C.S. va continuar a refusar-la.

El fet que es trobaven a deu metres (4 metres segons el Sr. R.L.) del Sr. F.C.S. quan aquell va parlar amb el Sr. D.H., sense poder sentir la conversa, i que aquell darrer els va cridar i dir-les que el primer no volia signar la carta no té res d'extravagant i no treu res al fet que van firmar dita carta per deixar constància que s'havia volgut remetre-la al treballador que la va refusar. Aquesta circumstància tampoc impedeix que han presenciats el fet que el Sr. D.H. estava intentant llegir la carta però que el Sr. F.C.S. se'n desentenien.

Difícilment pot el demandant queixar-se del fet que el Tribunal no ha pres en compte que havia tatxat el testimoni del Sr. N.B. pel fet de ser aquest darrer el gendre del Sr. D.H., quan aquesta circumstància no li va impedir sol·licitar també el seu testimoniatge (prova IV.- REQUERIMENT i XIII.-TESTIFICAL a). Tanmateix és només en el seu escrit de conclusions que l'agent va tatxar el referit testimoni.

Quant a l'altre testimoni (el Sr. R.L. i no M. com indicat en els escrits de conclusions i de greuges) no existeixen suficients elements objectius per posar en dubte la seva credibilitat o imparcialitat.

D'altra banda, si bé pretén que no va entendre perquè es va imaginar que es tractava d'una sanció (justament perquè no se li havia notificat que es tractés d'un comiat), el treballador admet que el Sr. D.H. li va dir que s'havia d'absentar del seu treball de 17:00h a 19:00h. Ara bé, es tracta d'una circumstància important perquè el fet per la persona treballadora de poder absentar-se del treball dues hores diàries consecutives, en principi i llevat d'un altre acord, a l'inici o al final de la jornada, amb la finalitat de buscar una nova col·locació, és un dret consubstancial al preavís del comiat no causal i del comiat per causes objectives. Tal element és de natura a confirmar que l'empresari no només li va parlar de la data de les vacances sinó també del comiat.

Així les coses, queda contradita l'estratagema que suposa la versió del Sr. F.C.S. d'haver l'empresari fer creure que li estava notificant el comiat quan només li estava parlant de vacances.

Quant al fet d'haver sofert indefensió pel fet de no lliurar-li carta, a partir del moment on queda establert que es va negar a rebre-la, com ressurt de les mencions portades en la mateixa per l'empresari i els testimonis, l'empleat no es pot queixar de les conseqüències de la seva pròpia actitud, essent precisat que la llei no preveu cap obligació de procedir a una nova notificació si es refusa una primera degudament realitzada segons una de les formes legalment previstes.

No és perquè les relacions entre l'empleat i l'empresari van ser conflictives en els darrers temps que s'hauria de presumir que l'empresari va intentar perjudicar al treballador. Justament, el comiat no causal és una figura que permet a l'empresa posar fi a la relació laboral sense tenir l'obligació de justificar la causa o el motiu, respectant les condicions de forma i els drets econòmics reconeguts per la llei i sempre que el comiat no correspongui a una mesura discriminatòria.

Al respecte, cal dir que el mobbing denunciat pel treballador ni ha quedat establert i si queda confirmat que es va diagnosticar un trastorn adaptiu amb ànim depressiu i ansios no existeixen elements suficients per imputar aquest estat a les actuacions de l'empresa.

Quant a la carta del 27-01-2014, no és un acomiadament (i encara menys per causes objectives com es pretén en l'escrit de demanda, punt setè) doncs dita carta es remet al comiat no causal practicat el dia 12-10-2013 i només recorda a l'assalariat les normes aplicables.

Finalment, la part agent no ha acreditat la falsedat de les mencions de la carta de comiat del 12-10-2013, i és amb bon criteri que el tribunal unipersonal va desestimar les seves pretensions.

Per tot l'exposat s'ha de confirmar la sentència d'instància.

III.- En virtut del principi del venciment objectiu, la desestimació del recurs ha de portar a la confirmació de la condemna del recurrent al pagament de les costes judicials de primera instància. El mateix principi determina la seva condemna a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs del Sr. F.C.S. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle de data 07-01-2016 que confirmem íntegrament;

IMPOSAR al Sr. F.C.S. les costes judicials d'aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.